

k tomu, aby výrobek se stal hotovým a prodejným, při čemž ovšem nutno zkoumat, je-li na příklad náhrobek nebo pomník »hotový« již dokončením prací v dílně nebo teprve osazením na místě, pro které zákazníkem jest určen. Žal. úřad má však za to, jak plyne ze znění nař. rozhodnutí, že již proto, že se jedná o stavební práci konstruktivní, nemůže býti výrobce cementového zboží a umělého kamene oprávněn k postavení jím vyrobeného pomníku na místě určení, a přehlíží, že, jak řečeno, okolnost tato s hlediska § 37 živn. řádu nemusila by býti překážkou, kdyby postavení pomníku spadalo pod pojem úplného zhotovení výrobku. Veden jsa tímto mylným právním názorem, nezkoumal již žal. úřad, lze-li postavení pomníku pod pojem úplného zhotovení výrobku vůbec subsumovati. Ježto tento nedostatek je zaviněn mylným právním názorem, slušelo tuto část nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Polkud jde o částečné anulování živnostenského listu, uvádí stížnost, že podle judikatury není druhá stolice oprávněna změnit rozhodnutí první stolice v neprospěch stran. Při této námitce však stížnost přehlíží předpis § 146 odst. 4 živn. řádu, o který tato část rozhodnutí jest opřena. Podle něho vyšší úřad, zví-li, že se nedostává nějaké zákonné náležitosti, má zakročiti z moci úřadu. Z toho plyne, že vyšší úřad může zakročiti, kdykoli se o takovém nedostatku doví, tedy i tehdy, když se tak stane u příležitosti rozhodování o odvolání, a záleží toliko na tom, jsou-li splněny předpoklady tohoto ustanovení. Nss vyslovil již v nálezu Boh. A 5887/26 právní zásadu, že neurčité generální označení předmětu živnosti v živnostenském listě opravňuje dozorčí úřad zrušiti živnostenský list po rozumu § 146 odst. 4 živn. řádu. Na názoru tom setrvává soud i v tomto případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na důvody cit. nálezu. Ale potom nelze shledati, že by nař. rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem a slušelo stížnost v tomto směru zamítnouti.

Č. 12.549.

Živnostenské právo: * Mistr zednický, který máe stano-
viště v místě vyňatém, které bylo zákonem č. 114/1920 Sb. sloučeno
s hl. městem Prahou, byl oprávněn v určitém místě nevyňatém prováděti
stavbu vyžadující součinnosti více stavebních živností, ztrácí ono oprá-
vnění tím, že toto místo se stalo taktéž součástí Velké Prahy, a nemůže
se dovolávati ustanovení § 21 zákona č. 193/1893 ř. z.

(Nález z 8. října 1936 č. 14.643/36.)

V ě c: Jan K. v Praze (adv. Dr. Theodor Kopecký z Prahy) proti rozh.
zem. úřadu v Praze ze 14. listopadu 1933 o přestupku živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hlav. města Prahy ze 7. srpna 1933
byl st-l uznán vinným přestupkem § 17 zákona z 26. prosince 1893
č. 193 ř. z., jehož se dopustil tím, že stavěl v září 1932 v Praze-Koší-
řích, t. j. v území vyňatém, činžovní dům, tedy stavbu vyžadující sou-

činnosti více stavebních živností, ačkoliv nemá koncese stavitelské, nýbrž pouze koncesi mistra zednického z roku 1919 se stanovištěm na Smíchově. Proto byl odsouzen k pokutě 100 Kč, po případě do vězení na 3 dny.

Nař. rozhodnutím byl uvedený trestní nález potvrzen.

Stížnost na toto rozhodnutí podaná vytýká jako vadu řízení, resp. nezákonnost, že žal. úřad, ačkoli šlo o spor o rozsah živnostenského oprávnění st-lova a vznikla pochybnost o tomto rozsahu, potvrdil trestní nález první stolice, aniž postupoval podle § 36 živn. řádu, jenž má dle tvrzení st-lova na mysli nejen rozsah věcný, nýbrž i rozsah místní. Námitce té nelze dáti za pravdu.

§ 36 živn. řádu stanoví v odst. 1, že rozsah práva živnostenského sluší posuzovati podle obsahu živnostenského listu nebo koncese, šetříc při tom předpisů obsažených v následujících paragrafech. Dle odst. 2 rozhodne, vznikne-li pochybnost o rozsahu práv živnostenských, politický úřad zem., vyslechna obch. a živn. komoru, která o věci té slyšeti má zřízenou snad odbornou jednotu společenstevní a příslušné společenstvo. Stanoví-li se v § 36 živn. řádu, že rozsah živnostenského oprávnění sluší posuzovati podle obsahu živnostenského listu nebo koncese, a nařizuje-li se, aby před vydáním rozhodnutí o rozsahu živnostenského oprávnění byla vyslechnuta obch. a živn. komora, jež má o věci slyšeti odbornou jednotu společenstevní a příslušné společenstvo, je z toho zřejmo, že § 36 má na mysli toliko vyřešení otázky, které úkony spadají pod pojem toho kterého živnostenského oprávnění, nikoliv ale otázky místního obvodu, v němž tyto úkony smějí býti prováděny.

V daném případě je nesporno, že st-l má koncesi mistra zednického z r. 1919; rozsah živnostenského oprávnění mistra zednického jest upraven zákonem o stavebních živnostech z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z. O rozsahu tohoto živnostenského oprávnění po stránce věcné není sporu, nýbrž na sporu je otázka, je-li st-l na základě svého oprávnění k provozování živnosti mistra zednického oprávněn prováděti stavby, které vyžadují součinnosti rozličných stavebních živností, také v místě prohlášeném později za vyňaté, kteréžto oprávnění st-l vyvozoval z ustanovení § 21 cit. zákona. Není tu tedy spor o rozsah živnostenského práva, který by vůbec bylo lze posuzovati podle obsahu živnostenského listu nebo koncese, nýbrž o právní aplikaci ustanovení cit. § 21 na daný případ. Subsumpce konkrétního případu pod určitou právní normu je však výlučně předmětem judikující činnosti úřadu a není proto vadou řízení, ani nezakládá nezákonnost, nepostupoval-li žal. úřad podle § 36 živn. řádu, kdyžžtě předpoklady toho zde vůbec dány nejsou.

Co se věci samé týče, vychází stížnost z právního názoru vysloveného nss v různých nálezech (srov. Boh. A 10.465 a 10.663/33), že předpisem § 2 zákona z 6. února 1920 č. 114 Sb. byla platnost min. nař. z 27. prosince 1893 č. 194 ř. z. o prohlášení hlav. města Prahy s obcemi předměstskými za místa vyňatá (§ 2 odst. 2 zákona z 26. prosince 1893

č. 193 ř. z.) rozšířena i na ostatní obce a osady, sloučené s hlav. městem Prahou. Nezákonnost nař. rozhodnutí snaží se však stížnost dovoditi v podstatě touto úvahou: Zákon č. 193/1893 ř. z. dovoluje, aby určité »místo« prohlášeno bylo za »místo« vyňaté; jím však může býti i jiný územní celek, než jest obec nebo osada. Podle § 2 zákona č. 114/1920 Sb. je »místem« tím celý obvod vyznačený v § 1 cit. zákona, tedy celý okres vytčený v § 1 se prohlašuje za místo vyňaté; zákon č. 114/1920 Sb. neprohlašuje ani jednu z obcí, části obcí a osad v § 1 vyjmenovaných za místo vyňaté, tedy také ne obec Košíře, kde stavba byla provedena, nýbrž celé v § 1 vytčené území se stalo jedním místem vyňatým. V den sloučení území v § 1 jmenovaného zanikla vůbec obec Smíchov a tedy i stanoviště živnosti st-logy přestalo býti stanovištěm na Smíchově a st-l nabyl stanoviště v obvodu určeném § 1 zákona č. 114/1920 Sb. Poněvadž pak § 21 zákona č. 193/1893 ř. z. výslovně chrání koncesionáře v místě, jež po udělení koncese prohlášeno bylo za vyňaté, a v daném případě je tímto místem celý obvod vytčený v § 1 zákona č. 193/1893 ř. z. (správně zákona č. 114/20 Sb.) a v obvodu tom byla i předmětná stavba provedena, je nař. rozhodnutí nezákonným. I tato námitka je bezdůvodná.

Dle § 3 odst. 4 zákona č. 193/1893 ř. z. smí zednický mistr v místech, prohlášených za vyňatá, samostatně prováděti práce do jeho oboru spadající toliko na takových stavbách, které nevyžadují součinnosti rozličných stavebních živností. Oprávnění mistra zednického v místech nevyňatých je vymezeno v odst. 1 téhož paragrafu. Je nesporno, že st-l má koncesi mistra zednického z roku 1919 se stanovištěm na Smíchově. Ježto min. nař. č. 194/1893 ř. z. bylo území města Smíchova prohlášeno za místo vyňaté, nebyl st-l na území města Smíchova a ostatních předměstí města Prahy a města Prahy samotné, která byla rovněž prohlášena za místa vyňatá, oprávněn vykonávati práce ve shora cit. § 3 odst. 4 uvedené, mohl je však ovšem prováděti na území obce Košíř, která tehdy ještě nebyla místem vyňatým, s omezeními odst. 1 cit. § 3. Právo toto zaniklo však rozšířením platnosti uvedeného nař. č. 194/1893 ř. z. v důsledku sloučení obce Košíř s městem Prahou podle zákona č. 114/20 Sb. § 21 zákona č. 193/1893 ř. z. stanoví pak, že, bylo-li by některé místo po počátku působnosti tohoto zákona podle § 2 prohlášeno za vyňaté, nemá to žádného vlivu na rozsah živnostenských oprávnění v čase tohoto zařazení na dotyčném místě existujících. Z tohoto předpisu plyne, že zákon chrání toliko a výlučně dosavadní živnostenská oprávnění, která v místě dosud nevyňatém již existují, čili, kde stanoviště živnosti leží v tomto místě. Ochrany § 21 by se tudíž mohl dovolávati na příklad jen ten mistr zednický, který v době, kdy zákon č. 114/1920 Sb. nabyl platnosti, měl v obci Košířích své stanoviště, a jen toho by se výjimka odst. 4 cit. § 3 zákona č. 193/1893 ř. z. netýkala, nikoliv ale st-l, který měl své stanoviště na Smíchově; že obvod Velké Prahy je nyní jediným místem vyňatým, což stížnost stále zdůrazňuje, má právě ten důsledek, že st-l, který měl od původu stanoviště v místě vyňatém, v žádné části Velké Prahy nesmí prováděti práce v odst. 4 § 3 uvedené. — — —